

Matias Repo

PASKANA

Matias Repo. Paskana?

Matias Repo

Paskana?

“Kun ei vaan vittu jaksa enää”.

© 2022 Matias Repo

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4974-6

JOHDANTO.

Tämän tekstin alkuun paneva voima on ironisesti loppuunpalaminen. Tilanteen tajuaminen, mitä kaikkea onkaan tapahtunut kuin salaapäin. Ajatuksia menneiltä vuosilta ja suoraan hetkessä kirjoitettua.

Tekstit voi kuulostaa katkeralta vuodatukselta ja osin sitä onkin.

Syystäkin.

Moni teksti loukkaa varmasti melko monia.

Syystäkin.

Jos pelkää loukkaantumisia, älä lue.

Jos luet ja loukkaannut, olen onnistunut.

Oletko töistäsi katkera tai uupunut tai molempia? Lue ehdottomasti.

Tämä ei ole selviytymistarina, eikä missään nimessä opas selviytymiseen.

Mutta jos tekstini auttaa samaistumaan ja tuo helpotusta edes yhdelle, tekstillä on merkitystä. Tämä teksti on vain ajatuksia syihin, seurauksiin. En väitä mitään teksteissä olevaa absoluuttiseksi faktaksi.

En ole psykiatri, lääkäri, en johtaja, en elämäntapavalmentaja.

Olen vain Minä.

Ja pikkuhiljaa helvetin ylpeä siitä.

PASKANA?

Se ihan tavallinen työpäivä.

Otan huollettavista koneista käteeni akkuporakoneen johon oli kiinnitetty oikeaoppisesti huoltokortti, johon kuuluisi kirjata mahdollinen laitteen vika tai häiriö. Luen kortin tekstin.

.-Paskana?

Kysymysmerkki tekstin perässä kertoo paljon. Ei ymmärretä laitteen toimintaa eikä osata sanoa mikä on vikana. mutta se ei vaan toimi enää.

Rinnassa vääntää. -Vittu! Huoltokortin teksti upposi syväälle. Tiedän ettei teksti ole tarkoitettu minulle itselleni. silti se kuitenkin on juuri sitä. Luhistun istumaan kun saan itseni hallista toimistoon. Vitsiksi tarkoitettu teksti osuu minuun joka suunnasta.

-Päähän.

- Vatsaan.

-Keskushermostoon.

Jokin käänti avaimesta. Muutuin ulkopuoliseksi.

Virta sammui.

Kone pysähtyi.

Teksti on totta. Olen paskana?

SENTÄÄN AIKAMIES.

Olen toiminut elämäni aikana mitä erilaisimmissa töissä...hetkinen...

Painetaanpas C-kasettisoittimen rewind-nappia reilu kolmekymmentä vuotta taaksepäin kohtaan peruskoulu. Pikku hetki.

Kun tuskainen peruskoulu viimein ja onneksi loppui, oli aika mennä ammattikouluun. Olisi siis pitänyt mennä. Miten helvetillä voin tietää peruskoulun jälkeen mitä teen loppuelämälläni, mitä haluan tehdä? Haaveilin puusepän ammatista, mutta minulla todettiin jo yläasteiällä niin paha allergia että en kuulemma voisi sitä työtä tehdä. Muistan kun lääkäri suositteli rakennuspiirtäjän uraa. Näin itseni jossain suunnittelupöydän takana, rillit nenällä vetelemässä viivottimella linjoja isoon rakennussuunnitelmaan. Ei kiitos. Piti miettiä vielä mitä sitä tekisi.

Kunnes huomasin että koulu loppui ja kaverit lähti kuka minnekin päin ammattikouluun tai lukioon. Ironista, menin isäni puusepänverstaaseen tekemään pikkuhommia. Välillä aivastutti pirusti mutta se ei haitannut. Sillä hommalla ei juuri hankkinut, kun tein vain hanslankarin hommia, joten piti hankkia se oikea palkkatyö.

Ensimmäinen oikea työpaikka jonka muistan oli ruohonleikkaajana. Vähän kun siinä tieteiselokuvassa The Lanmoverman. Ajelin nurmikot tehdasalueen viheralueilta kerran viikkoon. Briggs&Stratton tuli tutuksi. Ja tehdasalue.

Tämä on ihan paska kirja.

Tämä kirja on kirjoitettu vasten kaikkia kirjoitussääntöjä. Eli todennäköisesti päin persettä monen asiantuntijan mielestä. Vitut siitä! Tämä on minun tarinani uupumuksesta ja syistä. Elettyä ja koettua. En väitä mitään absoluuttiseksi faktaksi.

Uupumus on liian yleinen työperäinen vaiva Suomessa. Syyt voi olla moninaisia ja ylettyä kauemmas kun monesti edes ajatellaan. Tämä on vain yksi tarina monista.

Kirjassa saa osansa mm. sanahirviö Tahtotila, sekä useimmat kyseenalaiset työnantajatyypit. Mukana vilahtelee myös Jaatinen.

Kirjassa olevat nimet ja työpaikat on täysin fiktiivisiä, asiayhteys on säilytetty.

"Vasta silloin on myöhäistä, kun sydänkäyrä vetää suoran viivan"

BoD

9 789528 049746